

وحدت؛ تنها پناه مسلمانان در برابر ظالمان و استثمارگران

تنها پناه مسلمانان در برابر تمرکز قدرت که در ظاهر و شعار به نام حقوق بشر، دموکراسی و عدالت عمل می‌کنند، اما در واقع هدفشان ظلم، استثمار و منافع یک ملت یا اتحادیه ملت‌هایی خاص است، اتحاد خودشان خواهد بود.

به گزارش حوزه بین‌الملل خبرگزاری تقریب، «خیرالدین کارامان» در یادداشتی که در روزنامه «ینی شفق» منتشر شد در ارتباط با وحدت اسلامی آورده است: آیات و روایات فراوانی در قرآن و سنت در مورد ذات انسان، حکمت ایجاد گروه‌های انسانی با رنگ‌ها و زبان‌های مختلف، رابطه اجتماعی (برادری) بین مسلمانان و همکاری و همبستگی که لازمه این رابطه است، وجود دارد. وقتی به اینها نگاه می‌کنیم، به وضوح می‌بینیم که الگوی جامعه‌ای که اسلام طراحی کرده، «الگوی امت» است.

امت به گروه بزرگی از مردم اطلاق می‌شود، جامعه‌ای مبتنی بر وحدت ایمان که در آن عواملی مانند نژاد، زبان، رنگ، نسب و مرزهای جغرافیایی تفرقه افکن نیستند. از جمله ویژگی‌های مهمی که امت را از سایر جوامع انسانی متمایز می‌کند، ایمان، الگو بودن و وظیفه برقراری عدالت، آزادی و امنیت در

جهان است. به عبارت دیگر، در حالی که مسلمانان متحد می‌شوند و هدفشان رسیدن به قدرت برتر جهان در علم، فناوری، اقتصاد و خدمت نظامی است، این امر را نه برای استثمار و استفاده از جوامع ضعیف در خدمت خود، بلکه برای رسیدن به اهداف عالی اسلامی و بشردوستانه می‌خواهند.

چه قدرت مسلط در عصر ما تک قطبی باشد یا دو قطبی، در طول سال‌ها دیده شده است که در هر دو مورد، کسانی که قدرت را در دست داشتند، هم برای تعادل و بازدارندگی یکدیگر و هم برای مدیریت، استثمار و هدایت جوامع ضعیف‌تر در راستای منافع خود از آن استفاده کرده‌اند.

امروز 208 کشور وجود دارد، سرنوشت این کشورها در دست پنج کشور بزرگ است، قطعاً روزی چنین نظم جهانی از هم پاشیده خواهد شد و کشورهای قربانی و مظلوم این زنجیره طالمانه را خواهند گسست و در نظم جهانی حرف حق خواهند داشت.

تنها پناه مسلمانان در برابر تمرکز قدرت که در ظاهر و شعار به نام حقوق بشر، دموکراسی و عدالت عمل می‌کنند، اما در واقع هدفشان ظلم، استثمار و منافع یک ملت یا اتحادیه ملت‌هایی خاص است، اتحاد خودشان خواهد بود.

ده‌ها تجربه مانند بوسنی، چین، کشمیر، قبرس، کریمه و قره‌باغ این جمله را تأیید کرده‌اند که «اگر به کمک دیگری نیاز دارید، امید خود را برای پیروزی قطع کنید.»

در حالی که تنها راه نجات و امید مسلمانان، وحدت داخلی و خارجی است، چرا سال‌ها و حتی قرن‌ها این هدف محقق نشده است؟ شکی نیست که این سوال پاسخی دارد که در مقالات یا کتاب‌های طولانی می‌گنجد، اما ما می‌خواهیم در اینجا به دو دلیل اشاره کنیم:

1- تعلیم و تربیتی که تحت هدایت نیروهای مخدوش و غالباً تفرقه‌افکن در بخش‌های امت از هم پاشیده تشکیل شده در قالب دولت ملت‌ها، مسلمانان را سردرگم کرده و آگاهی و اراده وحدت مسلمانان را از بین برده است.

2- قدرت‌های خارجی که موازنه قدرت جهانی را کنترل می‌کنند و حفظ توازن‌های متناسب با منافعشان برایشان امری به مثابه مرگ و زندگی است، اجازه تمرکز قدرت جدید را نمی‌دهند که این توازن‌ها را برهم بزنند و باعث تضاد منافع و ایجاد شرکای جدید شود. برای این منظور از هر وسیله‌ای مخصوصاً

تبلیغاتی، آموزشی، اقتصادی و سیاسی استفاده می‌کنند.

از آنجایی که حاکمان اکثر کشورهای اسلامی افرادی دور از صلاحیت نمایندگی امت و مطیع منافع بیگانگان هستند (این گونه افراد به قدرت منصوب و در آنجا نگه داشته می‌شوند)، آیا وحدت اسلامی به بهار دیگری موكول شده است؟

نه! با تشكّل‌های مدنی که توسط تعداد زیادی از مسلمانان در هر کشور اسلامی به منظور ایجاد وحدت شكل می‌گیرد، روابطی که بین این سازمان‌های مدنی ایجاد خواهد شد و همکاری مستمر، رهبران صادق و مؤثر برخی کشورها قادر خواهند بود، بازی‌ها را مختل کرده و در مدت زمان کوتاهی فاصله‌ها را به هم نزدیک کنند.